

[Johanne Dahlerup-Petersen.]

tit mørke og overfyldte Rum, og vi glæder os til meget snart at indvie flere nye af den Slags, som er blevet aabnet de sidste Aar. Men jeg advarer mod at gøre dem for store. Opret ikke Børnehavekomplekser med et meget stort Antal Børn! Hellere mange smaa Børnehaver, Vuggestuer og Fritidshjem, fordelt paa passende Maade i de Kvarterer, hvor Børnene har deres Hjem, end faa store, saa Børnene faar langt at gaa eller maa køre foran paa Cyklen hos Mor.

Jeg haaber, at Udviklingen kommer til at forme sig saadan, at Mødrenes Arbejdstid borte fra Hjemmet i langt højere Grad maa kunne indskrænkes til den halve Arbejdsdag, saa at der bliver mere Brug for Halvdagsbørnehaver, end Tilfældet er nu. Det er Synd for de smaa, at de er henvist til at skulle være væk fra Mor hele Dagen, og at deres eget Hjem kun er et Sted, hvor de sover om Natten. Alt for mange er nu i Børnehjem fra før Kl. 8 om Morgenen til henimod Kl. 17 om Eftmiddagen. At være i Børnehave fra Kl. 9 til Kl. 13 er godt og sundt for Børn fra alle Hjem, smaa Hjem saavel som store. Vi haaber, at der snart maa vise sig Udvej for at faa etableret mere Deltidsarbejde inden for Erhvervslivet, til Gavn først og fremmest for Børnene, men ogsaa for deres Forældre.

Det konservative Folkeparti staar med Interesse og Velvilje over for alle de Problemer, der møder os angaaende Samfundets Varetagelse af Børnenes Tarv; det gælder saavel Børn under den skolepligtige Alder som de stores Beskæftigelse i Fritidshjem o. lign. efter Skoletid. Jeg skal ikke tale længe om dette og heller ikke „poetisk“, som det blev sagt i det andet høje Ting. Det kan være svært nok at lade være, naar man er varm for en Sag, naar man gerne vil være med til at gøre Børnehaver og Fritidshjem til det, som de klingende Navne giver Antydning om. De skulde gerne være Oaser i den Stenørken, som den haarde Virkelighed er, naar man skal leve sin Barndom langt borte fra de herlige Kaar, som man har, naar man er Barn paa Landet.

Med disse faa Bemærkninger har jeg udtrykt vor Tilslutning til Lovforslaget.

Anna Westergaard: Glæden over det foreliggende Lovforslag har været enstemmig i Rigsdagen — og med Rette. Der er her Tale om at rette paa et Forhold, som i Sandhed længe har trængt til en grundig

Regulering. Det er en stor Tilfredsstillelse, at Regering og Rigsdag i den alvorlige Tid, vi er inde i, som fører saa mange store og vanskelige Opgaver med sig, har formaaret ogsaa at vende Tanke og Gerning mod Børnene og har haft Sind til at tage et virkelig effektivt Skridt hen imod det Maal at skaffe Børneforsorgen rimelige Kaar og at afhjælpe de væsentligste af de meget store Vanskeligheder, som denne Virksomhed har haft at kæmpe mod.

Til mange Sider vil denne Lov faa gavnlige Følger: for Børnene, for Forældrene, for dem, der arbejder i de Institutioner, det her drejer sig om, og for Samfundet som Helhed ved den Støtte, den vil komme til at betyde for den nyopvoksende Generation.

Det er saa rigtigt blevet bemærket ved Behandlingen af dette Lovforslag, at hele Forholdet allerede i lang Tid har været Genstand for Opmærksomhed i store Kredse i Landet. Jeg skal her blot nævne en enkelt af disse: Kvindernes Organisationer, Kvindebevægelsen. Den nævner jeg, fordi den saa ofte — og ganske med Urette — beskyldes for Mangel paa Interesse for Børnene og Mødrene og for ensidigt at beskæftige sig med de Interesser, der snævert angaar Kvinders Position i Erhvervslivet. Jeg skal blot anføre et Par Eksempler paa Danske Kvinders Nationalraads Arbejde i de senere Aar angaaende dette Spørgsmaal.

I April 1937 sendte Danske Kvinders Nationalraad et Andragende til Regering og Rigsdag om en betydelig Udvidelse af offentlige Foranstaltninger til Oprettelse og Drift af Vuggestuer, Børnehaver og Fritidshjem. Andragendet blev gentaget i Maj og December 1941, og det blev fremsat igen i Marts 1945. Der blev her bl. a. peget paa, at Ventelisterne for Børn, der ønskedes optaget paa disse Institutioner, var stadigt voksende, at Dyrtiden havde bevirket, at Institutionernes Udgifter var steget stærkt, og at det af samme Grund kun i ringe Grad havde været muligt at lade Forældrene betale denne Stigning, idet netop Nøden blandt de børnerige Familier var meget stor. Der blev ogsaa peget paa det højst uheldige Forhold, at Systemet var saadan, at Oprettelse af nye forebyggende Børneværnsinstitutioner under disse Omstændigheder automatisk maatte føre til en Formindskelse af det Beløb, der var til Raadighed til Støtte for de i Forvejen eksisterende Institutioner.

Faktisk maatte de forhaandenværende Institutioner kæmpe med uoverkommelige